

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Narbonensi Archiepiscopo & suffraganeis ejus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

336 Epistolarum Innocentij III.

Advocato supradicto promisit, cuius partem tempore procedente dicto Advocato perfolvit, quæ omnia memoratus Episcopus, divinum testimonium invocando, assuruit se penitus ignorasse, nec solvisse aliquid pro eadem pecunia consanguineo expedito, quin immo pro eo quod se fecisse propoluit, odiosus sibi ex tunc extitit & ingratius. Et licet idem Episcopus ab hujusmodi pravitatis excessu alienum se reputaverit & immunem, ad dubietatis tamen scrupulum amputandum rei seriem nostro censuit apostolatu referandam. Et sive super præmisso facto culpabilis esset, sive inculpabilis judicandus, per dilectos tamen filios magistrum Galum & I. Ecclesie sua Canonicos, quibus super hoc mandatum dederat speciale, a nobis cedendi licentiam postulavit, utpote qui præ multis angustiis pastoralis sollicitudinis fatigatus ad umbram quietis aspirat. Porro dictus Episcopus in multis se redditum meritò commendandum, tum quia tamquam fidelis & diligens dispensator injunctum sibi villicationis officium prudenter implevit, & tamquam arbor fructifera in vinea Domini sabaoth gratos fructus uberesque produxit, sub cuius provisionis umbraculo commissa sibi Ecclesia in spiritualibus & temporalibus dinoscitur floruisse, tum quia studium simoniaca prævatis exacta diligentis investigans, quanto potius erat innocens, tanto minus illud voluit palliari, sed cum bonarum mentium sit ibi culpam propriam formidare ubi culpa non est, alienum excessum, quo læditur, nobis quasi proprium indicavit, ut conscientia nubilum, quod peccatum alienum induxerat, apostolica responsionis oraculum serenaret, tum etiam quia sub pastoralis officij sarcina ingemicens, exonerari humiliter petui ab eadem, & qui laudabiliter injuncti sibi ministerij curam implebat, insufficientem se judicans, subesse appetit potius quam præesse, ac in humili statu devotum exhibere Domino famulatum quam in dignitatis apice gloria. Licet autem ex ejusdem absentia Ecclesia Tervisina timeantur dispendia provenire, quæ sub provisione ipsius multa recipi possint incrementa, quia ramen se propriis meritis dignum reddidit gratia speciali, nos ipsius supplicationibus inclinati, postulationi ejus ex benignitate apostolica duximus annuendum. Quocirca fraternalitati tuae præsentium auctoritate mandamus quatenus cessionem ipsius recipiens vice nostra, eundem absolvias ab

onore officij pastoralis, competentem eidem de bonis episcopalibus provisionem assignans. Datum Viterbij i v. Non. Iulij, pontificatus nostri anno duodecimo.

CAPITVLO TERVISINO.

Sicut venerabilis frater noster &c. in finem. Quocirca devotionem vestram rogam duximus & monendam, per apostolica vobis scripta sub obtestatione divini judicij districte præcipiendo mandantes quatenus post cessionem ipsius convenentes in unum, sancti spiritus gratia invocata, omni carni gratia, humano favore, ac commodo privato posthabitis, habentes præ oculis solum Deum, personam idoneam quæ tanto congruat oneri & honori, & prodesse debeat potius quam præesse, canonicè vobis in Episcopum eligatis. Datum ut supræ.

TERRACONENSI ARCHIEPISCOPO & suffraganeis ejus.

E Ius exemplo &c. ut in catervo penultimo regestis undecimi anni usque censuimus proponendum fratribus & amicis, Ocum Prælatorum conscientia & assensu, ita quod ab eis propter hoc nec Ecclesiæ frequentatio nec Clericorum prædictio postponatur &c. usque in finem. Ad majorem verò cautelam alias quasdam litteras, quas vobis dirigimus incipientes hoc modo, * Si quemadmodum, & quasdam alias * Epistola quas illis direximus hoc habentes principium, * Gravem contra vos, ab eis volum, præsentari. Datum Viterbij iii. Non. Iulij, anno duodecimo.

NARBONENSI ARCHIEPISCOPO & suffraganeis ejus.

S I quemadmodum nobis per litteras vestras & duos fratres Cisterciensis ordinis intimasti, Durandus de Osca cum complicibus suis infideliter agit, vel ad fallendum Romanam Ecclesiam, vel ad eludendum canonicam disciplinam, illud sibi profectò continget quod de talibus scriptura testatur, In infidice suis capient iniqui, cum astutias satanæ non penitus ignoremus. Si verò de pristina superstitione quicquam retineat ad cautelam, ut faciliter capere possit vulpeculas quæ moluntur vincam Domini demoliri, tolerandus est prudenter ad tempus, donec arbor à fructibus cognoscatur, dummodo circa substantiam veritatis de corde puro & conscientia bona & fide non ficta procedat, quando-

quandoquidem Paulus Apostolus dicat, *Cum essem astutus, dolo vos cepi*, dolum appellans prudentiam quam multa dissimilando gerebat ut animas diabolica fraude deceptas multifariam multisque modis reduceret ad illum qui via, veritas est & vita; cùm & ipse longius se finxerit ire quando duobus discipulis se ostendit in effigie peregrina. Quòd si etiam à prisca coniunctudine non subito recedat ex toto, aliquid sibi de illa reservans ut verecundiae forè parcendo quasi veterem legem sepe liat cum honore, nec sic est penitus confutandus, dummodo, sicut prædictimus, non aberret in substantia veritatis. Coniunctudinem quippe diversitas, in habitu praesertim extrinseco, deformitatem in sancta Ecclesia non inducit, cùm assistat à dextris sponsi circumambianta varietate Regina, velut castrorum acies ordinata. Verum ista non dicimus quòd amiculationem hujusmodi approbemus, sed ut illius sequamur exemplum qui factus est infirmis infirmus, immo qui omnibus omnium factus est ut omnes lucrisaceret ei qui vult omnes homines salvos fieri & ad agnitionem veritatis venire. Numquid, amantissimi fratres, arguendus est medicus qui aliquid aliquando minus sanum indulget ægroti nimium cupient? Nequaquam: quoniam eti parum obsit ad aliquid, non nunquam tamen ad aliud valde prodest, cùm & cruxcula non ab re permittatur ad tempus teneram contegere cicatricem donec ipsa sub illa melius solidetur, & renascens novo, vetus unguis non totus pariter excludatur. Vos ergo, fratres, hujusmodi supportetis in spiritu lenitatis, non abientes sed alientes eosdem: quia plerique homines facilis commonitionibus quām comminationibus revocantur, & nonnullos affabilitas gratia magis corrigit quām aperitas disciplinæ. Prius enim infundendum est oleum, & si neceesse fuerit, super infundendum est vinum; quamvis circa conversos hujusmodi modò post vinum infusum sit oleum infundendum, cùm dudum perversi excommunicationis fuerint mucrone percussi, nūc verò conversi communionis sint amplexu fovendi. Nam & prudens chirurgicus ad curationem diri vulneris prius adhibet medicamenta mordacia, sed cùm sanari jam cœperit, curam ipsius suavi unguento consumat. Verum si male sanata cicatrix reddit in vulnus, nonnunquam adhibet ferrum vel ignem, ne pars sincera contrahat corruptelam. Sic & vos, fratres, more

Tom. II.

prudentis medici faciatis, maximè si per miserint etiam cum murmure se curari, non calumniantes conversationis eorum propositum, quod in litteris nostris vobis ostenditur comprehensum, maximè datis eodem tempore cum præsentibus ad cautelam, cùm pensatis undique circumstantiis non sit temere improbandum. Quòd si vestram contempserint medicinam, relatione fidei nostris quantociùs auribus intimetis, ut adhibeamus remedium quod videbimus expedire. Sic enim erroneos ab heretica pravitate intendimus revocare ut velimus fideles in catholica veritate fore, cùm tolerabilis sit perversos in sua perversitate perire quām iustos à sua justitia declinare. Datum Viterbij 11. Non. Iulij &c.

*TERRACONENSI ARCHIEPISCOPO
& suffraganeis ejus.*

SI quemadmodum venerabiles fratres Epist. 68.
nostri Narbonensis Archiepiscopus &
suffraganei ejus &c. sicut supra. Super codem.

*DVRANDO DE OSCA ET
fratribus ejus reconciliatis ecclesiastice
unitati.*

GRavem contra vos venerabilem fratrum nostrorum Narbonensis Archiepiscopi & Biterrensis, Vticensis, Nemausensis, & Carcassonensis Episcoporum querelam recepimus quòd vos plus debito de gratiæ nostræ favore jactantes, adversus ipsos nimium insolescitis, adeo ut in eorum aspectu quosdam Valdenses hereticos nondum reconciliatos ecclesiastice unitati duxeritis ad Ecclesiam ut vobis cum eisdem. Quosdam quoque monachos, qui à suis monasteriis exierunt, & alios quosdam sui propositi desertores in vestro vos afferunt consortio retinere. Habitum etiam pristinæ superstitionis scandalum apud catholicos generantem in nullo vos penitus immutasse restantur. Occasione præterea doctrinalis sermonis, quem in schola vestra proponitis fratribus & amicis, ab Ecclesia multi recessunt, non curantes in ea divinum officium aut sacerdotalem prædicationem audire. Sed & Clerici qui sunt de vestro consortio in sacris ordinibus constituti, divinum officium secundum institutiones canonicas non frequentant. Adhuc insuper aliqui vestrum affirmant quòd nulla secularis potestas sine mortali peccato potest judicium sanguinis exercere.

V u